

Alegreu-vos i exulteu!

Mn. Joan Costa

El papa Francesc ens ha ofert una nova Exhortació apostòlica intitolada «*Gaudete et Exsultate*», que té com a objectiu «fer ressonar un cop més la crida a la santedat, procurant encarnar-la en el context actual».

En el primer capítol, «la crida a la santedat», vol posar en relleu el sentit de la santedat, que cal identificar-la com la plenitud de l'amor i reviure en cadascú de nosaltres els misteris de la vida de Crist. La santedat és l'alçada que Crist assoleix en les nostres vides, dirà el Papa. Una santedat de la vida ordinària, dels sants de la porta del costat de casa, de les coses petites. La santedat és la nostra vida i la nostra missió que, a més, ens fa més humans i més fecunds.

En el capítol segon, «dos subtils enemics de la santedat», el sant Pare vol fer front a dos errors de plantejament de la vida cristiana, que són com una reproducció en l'actualitat de dues heretgies del passat, el gnosticisme i el pelagianisme. Són dues «falsificacions de la santedat». Com afirma el Papa, aquests proposen «un immanentisme antropocèntric disfressat de veritat catòlica» en exagerar la perfecció humana desconnectada de la gràcia. Els primers, per un intel·lectualisme desencarnat, i els segons, per un voluntarisme que fa dependre la santedat només de l'esforç personal i s'oblida de la necessitat de la gràcia. Podríem sintetitzar aquest capítol tot dient que la vida cristiana és una passivitat activa, que parteix de la gràcia, sempre gratuïta de Déu, a la qual ens predisposem amb el nostre capteniment. Es tracta d'un «deixar» fer a Déu en nosaltres, deixar-se transformar i guiar per Ell.

El tercer capítol, «a la llum del Mestre», mostra com la santedat no és altra cosa que viure les Benaurances, que són el veritable rostre de Crist, a qui hem de transparentar en la nostra vida. A més, recorda el «protocol» sobre el qual serem jutjats, que són les obres de misericòrdia. Quan reconeixem Crist en el pobre i en el que pateix, se'ns revela el mateix cor de Crist, els seus sentiments i opcions més profundes.

El següent capítol, els «signes de santedat en el món d'avui», serveix al Papa per referir-se a algunes notes o aspectes que manifesten o donen suport a la santedat. El Pontífex fa esment de la perseverança o fermesa interior —que fa possible donar un testimoni de constància a fer el bé i rebutja tota mena de violència—, la paciència i la mansuetud, actituds que «suposen un cor pacificat per Crist, alliberat d'aquesta agressivitat que brolla d'un jo massa gran». L'alegria i sentit de l'humor són altres dues notes de la santedat. El mal humor —afirma el Papa— no és signe de santedat, i la tristesa pot ser un senyal d'ingratitude pels dons rebuts de Déu. L'audàcia —la parresia, a la que tantes vegades fa referència el sant Pare en les seves homilies, entesa com a la capacitat d'emprendre grans reptes, l'empenta evangelitzadora i el coratge apostòlic—, i el fervor, l'entusiasme, són les darreres notes que aporta el papa Francesc. Amb el seu estil impactant ens recorda que «l'Església no necessita tants buròcrates i funcionaris, sinó missioners apassionats, devorats per l'entusiasme de comunicar la veritable vida. Els sants ens sorprenen, ens desinstal·len, perquè les seves vides ens conviden a sortir de la mediocritat tranquil·la i anestesiant.»

A més d'aquests aspectes de la santedat, el Papa posa en relleu dos camins necessaris per assolir la santedat: la vida en comunitat i la vida de pregària. En el silenci de la pregària és possible discernir, a la llum de l'Esperit, els camins de santedat que el Senyor ens proposa. Pregària que concreta en la súplica —expressió del cor que confia en Déu, que sap que sol no pot—, la intercessió —que és un acte de confiança en Déu i al mateix temps una expressió d'amor al proïsme— i l'adoració.

El darrer capítol, «combat, vigilància i discerniment», presenta el camí de la santedat com un combat amb tres fronts: el maligne —el Papa recorda la seva existència real i el seu afany

d'allunyar-nos del bé i de Déu mateix—, hom mateix —les pròpies passions, debilitats i limitacions— i el món que ens envolta, que sovint ens deshumanitza. Tanmateix tenim armes poderoses per a afrontar aquest combat: la fe, la pregària, la meditació de la Paraula de Déu, l'Eucaristia, la reconciliació sacramental, les obres de caritat, etc. Cal, però, estar vigilants, per no deixar-nos enganyar, i la capacitat de discernir la voluntat de Déu. Per al discerniment, que és alhora un do, una gràcia, es requereix la disposició a escoltar el Senyor, els altres i la realitat mateixa, alhora que la determinació a obeir-lo. Això no obstant, el sant Pare ofereix un doble criteri que ofereix una llum potent per al discerniment: la lògica de la creu i la lògica del do, que, de fet, són els criteris de la vida de Crist.

Una vida santa és la veritable garantia d'una vida feliç! Que no ens equivoquem: qualsevol altra alternativa a la santedat duu al fracàs de la humanitat. Demanen a l'Esperit Sant que ens animi a viure santament i a moure els altres a la santedat.